

Dr Fred Putnam, Psalmy, Wykład 1

© 2024 Fred Putnam i Ted Hildebrandt

Witamy w naszej bibliotece. Nazywam się Fred Putnam. Cieszę się, że mogę być tu z wami podczas kursu o Księdze Psalmów.

Od ponad 20 lat uczę języka hebrajskiego i Starego Testamentu i nie mogę się doczekać, aby spędzić z Tobą te kilka godzin. Kiedy mówimy o Księdze Psalmów, o czym tak naprawdę mówimy? Cóż, ma różne nazwy. Myślimy o nim być może jako o Psalterzu, co w rzeczywistości pochodzi od jego greckiego tytułu, z Septuaginty, tłumaczenia dokonanego około 250 lat przed Chrystusem.

Ale jest jeszcze inny tytuł w języku hebrajskim, Tehillim, który oznacza pochwałę. I tak obydwa, Psalmy i Psalterion, czyli wiersze śpiewane przy muzyce psalterza lub czegoś w rodzaju małej harfy, tak to interpretowali Grecy. I pochwała, tak o tym myśleli rabini.

Te dwa tytuły dają nam przybliżone pojęcie o tym, co mamy. Na przestrzeni kilkuset lat powstało około stu pięćdziesięciu wierszy, które składają się z różnych rodzajów poezji. Mówię około stu pięćdziesięciu, ponieważ zdaniem niektórych niektóre wiersze, takie jak Psalmy 9 i 10 czy Psalmy 42 i 43, naprawdę do siebie pasują.

To tak naprawdę jeden wiersz. Nie są to oddzielne psalmy. A jeśli spojrzymy na inne tłumaczenia, takie jak łacińska Wulgata czy grecka Septuaginta, stwierdzimy, że one również inaczej dzielą Psalmy.

Dlatego ważne jest, aby wiedzieć, kiedy przeglądasz komentarz lub surfujesz po Internecie, czy ktoś nie mówi o Wulgacie. Na przykład, jeśli czytasz Encyklopedię Katolicką, numery psalmów mogą być inne. Mówią więc o wersecie, a ty myślisz, że to nie jest to, co jest tam napisane.

I masz rację. To nie jest to, co mówi werset, na który patrzysz, jeśli patrzysz na Biblię protestancką. Uważaj więc na swoje źródła i na to, co myślą o psalmach.

Innym aspektem, jeśli chodzi o dzieła referencyjne, jest to, że w tekście hebrajskim tytuł, teraz nie jest to tytuł, który niektóre tłumaczenia nadają jako modlitwa o pomoc i pochwała za odpowiedź lub coś w tym rodzaju. Ale tytuł, który mówi o psalmie Dawida lub synów Koracha lub czymś podobnym, czyli w większości tłumaczeń na język angielski, jest w rzeczywistości werselem pierwszym. Zatem numeracja wszystkich werselei jest oddzielna od numeracji angielskiej.

Zatem ponownie, jeśli przeglądasz komentarz lub inne dzieło źródłowe, ważne jest, aby wiedzieć, czy mówią o werselech angielskich, czy werselech hebrajskich? W

przeciwnym razie może to być dość frustrujące, jak możesz sobie wyobrazić. A co mamy w tych wierszach? Cóż, chociaż możemy myśleć o Psalterzu jako o śpiewniku lub księdze modlitw, w rzeczywistości tylko około 90 ze 150 to modlitwy kierowane do Boga. Pozostałe 60 to modlitwy za Pana, ale tak naprawdę nie są one skierowane do Niego.

Czasami jest około pięciu lub sześciu, gdzie pierwsze 10 wersetów będzie o Bogu, a potem ostatni werset mówi, a Ty, Panie, potwierdzisz dzieło naszych rąk lub coś w tym rodzaju. Ale około 60% Psalterza składa się z modlitw, a pozostałe 40% to refleksje, medytacje lub nawoływania do nas, abyśmy chwalili Pana, oddawali Mu cześć, ale w rzeczywistości nie są to modlitwy w tym sensie, że są skierowane do Niego. Istnieją trzy ogólne typy.

Porozmawiamy o tym nieco później bardziej szczegółowo. Są jednak Psalmi, o których można powiedzieć, że są szczęśliwe. Psalmi uwielbienia i uwielbienia, jak Psalm 29, przypisujcie Panu, synowie mocy, przypisujcie Panu, chwałę i siłę przypisujcie Panu, chwałę należną Jego imieniu. . To psalm pochwalny.

Lub Psalm 93, 96 lub 98, na którym właściwie opiera się radość świata. Albo Psalm 100, który być może śpiewałeś w kościele jako setny stary, wszyscy ludzie, którzy mieszkają na ziemi, śpiewają Panu radosnym głosem. Jest około, och, prawdopodobnie nieco ponad jedna trzecia Psalmów jest takich.

Jest też kilka Psalmów, które można nazwać smutnymi wierszami. Jest to smutne w tym sensie, że zaczynają od Psalmisty, który znajduje się w wielu tarapatach i prosi Boga, aby go wybawił, czy to od wrogów, czy choroby, czy innego rodzaju problemów. Na przykład Psalm 10 mówi: Dlaczego stoisz z daleka? Dlaczego chowasz się w trudnych chwilach? Bezbożni w pychie, bezbożni gonią uciśnionych.

Niech zostaną złapani na swoich spiskach. I tak mówi Psalmista: Panie, mam kłopoty, pomóż mi. A potem prosi, daje, zazwyczaj trochę się kłóci z Panem, mówi: oto dlaczego warto mi pomóc.

A na koniec podchodzi i mówi: dziękuję, że jesteś, a ja spełnię śluby, które obiecałem, i będę świadczył o twojej dobroci. I prawdopodobnie jedna trzecia Psalterza jest taka. Około 50 do 55 Psalmów i wierszy można uznać za wiersze smutne lub modlitewne.

Jest jeszcze jedna, dość duża grupa, która nie jest ani szczęśliwa, ani smutna, ale po prostu ktoś o czymś myśli. Na przykład Psalm 1, bardzo znany Psalm, tak naprawdę nie wzywa ludzi do oddawania czci. To nie jest prośba o pomoc.

Chodzi o Pana. To nie jest adresowane do niego. Zamiast tego wydaje się, że jest to poeta rozmyślający o relacjach między prawymi i niegodziwymi oraz o tym, co stanowi między nimi różnicę.

Dlatego pisze wiersz, aby zgłębić tę ideę. A takich wierszy jest całkiem sporo. Psalm 2 jest w pewnym sensie tym samym.

Psalm 19, bardzo znany wiersz o słowie Bożym. Podobnie jest z Psalmem 119. Psalm 121, któremu przyjrzymy się za chwilę.

Mamy więc coś w rodzaju refleksyjnych, medytacyjnych lub instruktażowych, może moglibyśmy chcieć o nich myśleć w ten sposób. Kiedy patrzymy na Psalterz, wydaje mi się, że w naszej kulturze dość kuszące jest spojrzenie na podziały na rozdziały, czyli na same Psalmi, jako na samodzielne, niezależne jednostki. Kiedy jednak spojrzymy na cały Psalterz i spojrzymy na tytuły Psalmów, o których wspomniałem minutę temu, kiedy przyjrzymy się rodzajom Psalmów, które istnieją, zaczynamy dostrzegać wzorce, które pokazują, że Psalterz został w rzeczywistości pomyślany jako książkę i napisaną jako książka.

To nie było po prostu 150 wierszy, które ktoś znalazł, skleił i powiedział: OK, zatrzymamy je i zrobimy z tego nasz Psalterz. Tradycyjnie Psalterz dzieli się na pięć ksiąg. Psalmi 1 do 41, Psalmi 42 do 72, 73 do 89, 90 do 106 i 107 do 150.

I prawie w każdym tłumaczeniu, na które spojrzysz, będzie napisane wcześniej, powiedzmy Psalm 43, będzie mowa o księdze drugiej. Właśnie do tego się odnoszą. Podziały te sięgają, nie wiemy jak daleko wstecz, wspominają o nich rabini w czasach Chrystusa, a nawet przed czasami Chrystusa.

Są to więc bardzo stare podziały. A kiedy przyjrzymy się tym podziałom, przekonamy się, że same w sobie nie są przypadkowe. I tak na przykład w księdze pierwszej z 41 Psalmów 38, jak głosi tytuł, przypisuje się Dawidowi.

A teraz cofnijmy się na chwilę i porozmawiajmy o przypisanym słowie. W wielu tłumaczeniach zobaczysz frazę: Psalm Dawida, Psalm synów Koracha, Eitana, Salomona lub kogoś innego, lub modlitwę Mojżesza. Tak naprawdę nie wiemy, czy pierwotnie myślano o znaczeniu napisanym przez, w tym sensie, że moglibyśmy powiedzieć, że TS Eliot napisał Wasteland, czy też oznaczało to w stylu Dawida, poświęcone Dawidowi, zamówione przez Davida lub autoryzowane przez niego lub jego autorstwa.

Można użyć przyimka używanego w języku hebrajskim, jest to zdecydowanie najpowszechniejszy przyimek w Biblii i można go używać na wiele, wiele różnych sposobów. Tak jakbyś kiedykolwiek miał okazję sprawdzić to słowo w słowniku języka angielskiego, szczególnie jeśli sprawdzisz je w czymś takim jak Oxford English Dictionary, wpis ten ciągnie się przez strony i strony, i strony, ponieważ słowo to może tak znaczyć wiele rzeczy po angielsku. Teraz używamy go, nie myśląc o tych wszystkich możliwościach.

Po prostu rozmawiamy i mówimy w tym języku. W ten sam sposób przyimek tłumaczony jako Psalm Dawida, czyli of, jest przyimkiem zwykle tłumaczonym na lub za w przyimku w języku hebrajskim, który jest zwykle tłumaczony na lub za w naszych angielskich Bibliach. Aby jednak zrozumieć, co to oznacza, Psalm dla Dawida, Psalm dla Dawida, czy to przez czy cokolwiek innego, oraz w świetle tradycji, starej tradycji, że przyimek ten jest w rzeczywistości używany do wskazania autorstwa, przyjrzyjmy się możemy spojrzeć na tytuły Psalmów i dowiedzieć się, jak właściwie została ułożona księga.

Ponieważ jest prawie pewne, że nie zostało to ułożone przez pierwotnych autorów, gdyż niektóre Psalmy pochodzą jeszcze z czasów zjednoczonej monarchii pod rządami Dawida i Salomona, a niektóre pochodzą sprzed wygnania setki lat później. Zatem księżkę trzeba było tworzyć stopniowo, przez pewien okres czasu. Tak naprawdę mamy co do tego bardzo mocne poszlaki.

Na końcu Psalmu 72, werset 20, czytamy, że modlitwy Dawida, syna Jessego, dobiegły końca, co zdaje się wskazywać, że myśleli, że zdobyli już wszystko. Choć w rzeczywistości później pojawia się cała masa Psalmów, które mówią o Psalmie Dawida. Świadczy to więc o tym, że proces jej akumulacji trwał zapewne dość długo.

Nawet Zwoje znad Morza Martwego pomagają nam to dostrzec, ponieważ przyglądamy się rękopisom Księgi Psalmów i okazuje się, że w niektórych rękopisach Psalmy są ułożone w tej samej kolejności. Cóż, po pierwsze, nie ma rękopisów zawierających cały Psałterz. To małe kawałki, które możemy znaleźć.

Kiedy jednak potrafimy określić, które to Psalmy i jakie wersety jakich Psalmów, okazuje się, że porządek czasami jest taki sam, a czasami inny niż w przypadku Psałterza, który mamy. Ogólnie rzecz biorąc, im wcześniejsze są rękopisy Psałterza, to znaczy Psalmów od 1 do 72, zwłaszcza kilku pierwszych ksiąg, tym bardziej spójny jest ich układ. Jak dowiemy się później w Psałterzu, aranżacje są inne.

Oczywiście musimy powiedzieć, że tak naprawdę nie wiemy, czy były to zwoje Psałterza. Nie możemy się tego dowiedzieć, jeśli nie znajdziemy całego zwoju. Mogły to być na przykład po prostu księga hymnów, więc nielegalne byłoby sięgnąć po hymnal w którymkolwiek z naszych kościołów i powiedzieć: „Och, to są wszystkie hymny chrześcijańskie XX wieku”.

Oczywiście nie. Ktoś je przejrzał, wybrał, w jakiej kolejności je ułożyć, jak je ułożyć itp. Ale to jest selekcja.

Być może to właśnie przedstawiają te zwoje, nawet z jaskiń Morza Martwego. To bardzo niejasne. Wiem, że to prawdopodobnie wygląda na sposób, w jaki uczeni nie angażują się w nic.

Ale szczerze mówiąc, wolę zachować ostrożność, niż wyskoczyć i po prostu powiedzieć, że tak właśnie jest, ponieważ tak naprawdę nie wiemy, jaką funkcję pełniły te zwoje. Cóż, kiedy spojrzymy na księgi, te pięć ksiąg Psałterza, dowiadujemy się, że z pierwszych 72 Psalmów 55 przypisuje się Dawidowi. Mówią to o Dawidzie lub o Dawidzie, czy o Dawidzie, czy o czymkolwiek innym.

Jednak w dwóch kolejnych księgach, Psalmach od 73 do 106, Dawidowi przypisuje się tylko trzy Psalmy. A w ostatniej księdze, od 107 do 150, znajduje się grupa trzech Psalmów, od 108 do 110. A na końcu księgi, od 137 do 145, które również przypisuje się Dawidowi.

Tak więc w ostatniej księdze znajdują się dwa małe zbiory Psalmów Dawidowych. Ale w zasadzie Psalmy Dawidowe, 55 z 73 Psalmów przypisanych Dawidowi, znajdują się w dwóch pierwszych księgach, co sugeruje, że te dwie, a ponieważ kończą się stwierdzeniem, że modlitwy Dawida, syna Jessego, się skończyły, na końcu Psalmu 72 sugeruje, że był to zbiór sam w sobie. A jakiś czas później zebrano pozostałe Psalmy.

Z drugiej strony, patrzymy na księgę drugą i trzecią oraz pomiędzy Psalmami 43 i 89, 13 z nich zostało napisanych przez synów Koracha, jednego z liderów chóru, o którym czytamy w Księdze Kronik Kościoła. Powtarzam, są to małe zbiory, wszystkie ułożone są w rzędzie, a może w środku jest jeden psalm, który je przerywa. Ale z reguły jest grupa Psalmów i zaczyna wszyscy, synowie Koracha, synowie Koracha, synowie Koracha, co pokazuje, że ktoś usiadł i zdecydował, że te Psalmy należą do siebie ze względu na ten tytuł.

To samo znajdujemy w księdze trzeciej. Kolejną ważną częścią jest to, że zostały napisane przez Asafa, czyli Psalmy Asafa. Tak więc w tej trzeciej księdze synowie Koracha i Asafa napisali 15 z 17 Psalmów.

Podczas gdy David napisał tylko jedną, podczas gdy on napisał większość pierwszych kilku ksiąg. Stwierdzamy również, że kształt Psałterza został ukształtowany przez autora w ten sposób, że w pierwszej księdze znajdują się tylko trzy anonimowe Psalmy. Oznacza to, że nazywane są Psalmami sierotami, ponieważ nie mają tytułu, który mówi o Psalmie Dawida lub czymś podobnym.

Nazywa się je sierotami. Są tam trzy: Psalm 1, Psalm 2 i Psalm 33. W księdze drugiej znajdują się cztery Psalmy sieroce.

W księdze trzeciej nie ma ich wcale. A w księgach czwartej i piątej znajdują się 42 Psalmy sieroce. Jest ich 14 w czwartej księdze i 28 w piątej księdze.

Widzimy więc, że Psalmy z autorami są na początku, a Psalmy bez autorów stają się coraz bardziej powszechne pod koniec. Innym interesującym aspektem układu

Psałterza jest to, że jeśli przejrzymy i porozmawiamy o, powiedzmy, szczęśliwych lub smutnych Psalmach, modlitwach, pochwałach lub czymś podobnym, odkryjemy, że w pierwszych trzech księgach większość Psalmów, ponad 50 z nich to modlitwy błagalne. Boże pomóż nam, mamy kłopoty.

Bóg nas ratuje. Panie, proszę ocal mnie od moich wrogów. I tylko nieliczni, około 20, są szczęśliwi lub wychwalają Psalmi pochwalne, jak na przykład Psalm 29.

Ale w dwóch ostatnich księgach dowiadujemy się, że 40, czyli dwie trzecie Psalmów, to Psalmi szczęśliwe. Psalmi pochwalne i uwielbienia lub ufności i adoracji. I że tylko około 15 z nich to te Psalmi, które proszą Boga o pomoc.

Tak więc w całym Psałterzu następuje ruch od modlitw, prosząc Pana, aby ocalił poetę, do Psalmów pochwalnych za Boże dzieła stworzenia i zbawienia, odkupienia lub zwycięstwa. A jeszcze bardziej uderzające jest to, że to samo przejście od rozpacz do zaufania lub od modlitwy do uwielbienia można znaleźć w prawie wszystkich Psalmach, które są modlitwami. I tak na przykład Psalm 18 zaczyna się od słów: Kocham Cię, Panie, moja siła, a o tym za chwilę porozmawiamy.

Dalej szybko się mówi: opętały mnie więzy śmierci, przeraziły mnie potoki bezbożności, otoczyły mnie więzy Szeolu, a psalmista jest w naprawdę poważnych tarapatach. Ale na końcu Psalmu mówi: Pan żyje, błogosławiona skała moja, wywyższony Bóg mojego zbawienia, Bóg, który dokonuje na mnie pomsty i poddaje mi ludzi. A na koniec Psalmu Dawid całkowicie porzucił tę desperację, którą znajdujemy w wersach od czwartego do szóstego, a nawet później, gdy mówi o otaczających mnie psach i bykach, które mi grożą, do swojej pewności Pana i co Pan uczynił, uczyni lub robi dla niego.

Zatem w tych Psalmach i w całym Psałterzu mamy bardzo wyraźny ruch. Nie oznacza to jednak, że nigdy nie ma wyjątków. Oczywiście, że istnieją.

Nie jest to aż tak ściśle zorganizowane, ale z pewnością wydaje się, że wszystko było zorganizowane bardzo szczegółowo. Jeszcze wrócę do wniosków, jakie możemy z tego wyciągnąć. Ale zadam inne pytanie.

Jak właściwie używano Psałterza w starożytnym Izraelu? Jak to funkcjonowało w czasach biblijnych? Usłyszysz, że nazywa się to modlitewnikiem Izraela. Usłyszycie, że nazywa się to hymnem Izraela, hymnem Świątyni, modlitewnikiem Przybytku lub Świątyni, lub czymś podobnym. Ale w rzeczywistości, chociaż istnieje wiele fragmentów biblijnych, które mówią o ludziach krzyczących, śpiewających lub intonujących, a tak na marginesie, jest to po prostu wolna rzecz, słowo to jest tłumaczone jako śpiew i śpiew.

Rzeczownik i czasownik są tłumaczone jako pieśń i śpiew, ale tak naprawdę nie wiemy, czy w naszym rozumieniu mają one na myśli pieśń czy śpiew. Jest prawie pewne, że nie brzmiało to jak Mozart. Być może brzmiało to bardziej jak chorał gregoriański, a może wcale tak nie brzmiało.

Może naprawdę powinniśmy pojechać na Bliski Wschód i posłuchać, jak grają na buzuki i innych instrumentach oraz posłuchać ich stylu muzycznego. A może myślę, że to nawet trochę mało prawdopodobne, skoro mówimy o odległości od 2500 do 3000 lat. Tak naprawdę nie wiemy, jak miałyby wyglądać ten występ.

Kiedy pomyślimy o instrumentach, cymbałach, różnych rodzajach trąbek i rogów, rogach metalowych i zwierzęcych, a także niektórych instrumentach strunowych i być może o pewnych oznakach, że mamy do czynienia z ludźmi śpiewającymi, przynajmniej niektóre tytuły psalmów są interpretowane jako śpiewające w oktawę, więc śpiewamy jakby unisono. Tak naprawdę nie wiemy, jakie byłyby te piosenki. Czasami myślę, że o wiele bardziej pomocne byłoby nasze myślenie o tym, gdybyśmy próbując, czytając Biblię, wejść w świat, którego częścią była Biblia, może używając słowa takiego jak pieśń .

Może to być znacznie więcej, prawdopodobnie nadal wprowadzające w błąd, ale może nie tak mylące jak śpiew. Czytamy więc w wielu miejscach Biblii i czytamy o ludziach grających na tych instrumentach i śpiewających w związku ze świątynią. Tak więc, kiedy Anna przyprowadza Samuela i poświęca go, wstaje i śpiewa pieśń , intonuje ją, jak znajdujemy w 1 Samuelu rozdział 2. Lub kiedy Arka Przymierza zostaje wniesiona do Jerozolimy, opisana w 2 Samuela 6, Dawid skacze i tańczy przed nim, a grają muzycy.

Zakładamy, że jeśli grają i tańczą, być może słysząc jakieś śpiewy. Na pewno jest to za czasów Nehemiasza, o którym pamiętacie, że jest to 500 lat po Dawidzie. Zatem duża przerwa w czasie.

Ale za dni Nehemiasza, podczas poświęcenia muru, wstają dwa chóry i obchodzą mur, a przy tym mówią instrumenty Dawida. To, czy takie instrumenty jak Stradivarius przetrwały tyle setek lat, czy też mają na myśli instrumenty zaprojektowane przez Davida lub coś w tym rodzaju, to znowu jedno z tych pytań, na które miło byłoby poznać odpowiedź. Ale trochę trudno nam to dokładnie wiedzieć.

Mamy jeden fragment w Biblii, który wyraźnie mówi nam, w jaki sposób używano Księgi Psalmów lub niektórych Psalmów. Jest to zawarte w 1 Kronik 16. 1 Kronik 16 to historia, która ma miejsce po 2 Samuela 6, werset 19.

Zatem 2 Samuela 6, werset 19 to koniec wprowadzenia przez Dawida arki do Jerozolimy i ustawienia jej w namiocie. I wtedy historia jakby się kończy, potem jest

incydent z Michałem, który naśmiewał się z niego za taniec i mówi, że nie będzie już wobec niej mężem. I wtedy historia się kończy.

Ale tutaj, w 1 Kronik 16, kronikarz jest znacznie bardziej zainteresowany kultem niż autor Samuela. I tak szczegółowo omawia trzy chóry, dyrektorów chórów i instrumentalistów oraz tego, kto co grał, i szczegółowo omawia rozdziały, właściwie rozdziały, z listą nazwisk, kto był w chórze i kto byli synami i czyim wnukiem byli. Ale w środku tego, w rozdziale 16, zaczynając od wersetu 8, mamy pieśń, którą Dawid kazał im śpiewać.

Werset 7 mówi, że tego dnia Dawid najpierw wyznaczył Asafa i jego krewnych, aby dziękowali Jahwe. A potem zaczyna się wiersz, który zaczyna się w wersecie 36. Zaczyna się: O, dziękujcie Panu, wzywajcie Jego imienia, głoscie Jego dzieła wśród narodów.

I możesz pomyśleć, cóż, to brzmi znajomo. Powinno to brzmieć znajomo, ponieważ kolejnych 15 wersetów to pierwsze 15 wersetów Psalmu 105. Są identyczne.

A potem, kiedy dochodzimy do wersetu 23 i Psalm 105 się kończy, właściwie nie dochodzi do końca Psalmu 105, po prostu zatrzymuje się w środku. Przed nami jeszcze kilka wersetów. Zaczynając od wersetu 23, cytuje Psalm 96, wersety od pierwszego do pierwszej połowy wersetu 13.

Znow nie doszedł do końca. Po prostu przestał. Nie wiem, dlaczego na tym poprzestaje, ale po prostu posuwa się tak daleko.

A potem w wersecie 34, werset 34 to pierwszy werset Psalmu 106. A werset 35 to ostatni werset, dwa ostatnie wersety Psalmu 106. Czy kronikarz w ten sposób mówi: „Nie będę pisać” wyciągnąć całość.

Możesz iść i sprawdzić. Powiem tylko, że zaśpiewali pierwszą i ostatnią zwrotkę. Powinieneś zrozumieć, że zaśpiewali całość.

A może naprawdę zaśpiewali tylko pierwszą i ostatnią zwrotkę? Naprawdę nie wiem. To dość intrygujące, ale tak naprawdę nie wiemy. A potem werset 36 jest taki sam jak Psalm 72, 18.

Zatem to, co w Księdze Kronik zostało przedstawione jako pojedynczy wiersz, jest tak naprawdę, jeśli wybaczycie słowo, pastiszem złożonym z fragmentów różnych fragmentów Księgi Psalmów. I to jest jedyny dowód, jaki mamy na to, jak same Psalmy były używane w kulcie Izraela. I śpiewano je zgodnie z poleceniem Dawida Asafa i jego braci, którzy byli dwoma pozostałymi głównymi kierownikami chórów lewickich podczas nabożeństwa, które odbywało się w namiocie w Jerozolimie.

Oprócz tych znajdujących się w Księdze Psalmów w Biblii znajduje się wiele innych wierszy. Na przykład w Księdze Rodzaju 49 znajdujemy prorocstwo Jakuba dotyczące jego synów i ich potomstwa lub w Księdze Wyjścia 15, pieśń morza po przeprawie przez morze z Mojżeszem. W liczbach od 22 do 24 masz cztery różne wiersze, które są prorocstwami Balaama, syna Beora.

Powtórzonego Prawa 32 i 33. W rzeczywistości rozciąga się to na całą Biblię. Zatem mniej więcej jedna trzecia Pisma Świętego, Starego i Nowego Testamentu razem, to poezja, o której będą mówić podczas naszego drugiego wspólnego wykładu.

Ale to wszystko jest napisane w powiązaniu z historią, w której są osadzone. Zatem błogosławieństwo Jakuba dla jego synów w Księdze Rodzaju 49 nie jest zaczerpnięte z Psalmu. Pieśni Mojżesza o Izraelu, 32 i 33 Księga Powtórzonego Prawa, nie pochodzą z Księgi Psalmów.

Najwyraźniej zostały napisane na tę okazję lub skomponowane na tę okazję i spisane później. Musimy zatem powiedzieć, że chociaż w studiowanych Bibliach i komentarzach bardzo często będzie czytana informacja, że ten Psalm został użyty w tym celu i podczas tego rodzaju ceremonii w świątyni, tak naprawdę nie wiemy. Mamy tutaj dowód, że te Psalmi były używane jako hymny celebracyjne, a Psalmi 105, 96 i 106, a być może także 72.

Ale poza tym tak naprawdę nie wiemy. Czasami przeczytasz, jak ludzie mówią na przykład o Psalmach pokutnych. Jest ich siedem: Psalm 6, Psalm 32, Psalm 38, Psalm 51, Psalm 102, Psalm 130, Psalm 143.

Cóż, właściwie nie wiemy. Jeszcze raz przepraszam, jeśli zabrzmiało tak, jakbym mówił, że tak naprawdę nie wiemy, ale taka jest po prostu prawda. Ludzie identyfikują je i mówią, że są to Psalmi pokutne, ale nikt nawet nie wie, kto pierwszy tak o nich powiedział.

Niektórzy mówią, że Augustyn był pierwszą osobą. Niektórzy mówią, że Kasjodor. Niektórzy mówią, że nie, była to tradycja rabiniczna.

Ale nie ma na to zbyt wielu dowodów. Dlatego też, kiedy je czytamy, możemy powiedzieć: „O tak, rozumiem, dlaczego nazwano je psalmami pokutnymi”. Mam na myśli, że 32 i 51 to z pewnością bardzo znane Psalmi po grzechu Dawida z Batszebą.

Trudno jednak powiedzieć, czy kiedykolwiek pomyślano o nich jako o grupie. To wtedy zostały napisane po raz pierwszy. To nie jest tak, że ktoś mówi: „Zamierzam napisać kolejny Psalm pokutny” albo gdy ten sam temat pojawia się więcej niż raz, co znajdujemy w całym Psalterzu, a gdy czytamy Psalmi, tematy te zanurzają się i wynurzają na powierzchnię.

Ciągle pojawiają się te same pomysły. Niektórzy nazywają Psalmy od 120 do 134 psalmami pielgrzymimi lub ich tłumaczenie w tytule jest zwykle pieśnią zgody. Cóż, najtrudniejsza część polega na tym, że słowo przetłumaczone jako zgoda jest również używane do określenia stopni tarczy.

Cóż, nie słońce, ale krok słońca, tak że gdy słońce wschodzi na niebie, cień zmienia się ze stopnia na stopień. Pamiętajcie, kiedy Ezechiasz był chory i Pan powiedział mu, że umrze, a on się modlił, a Pan odesłał go z powrotem i odesłał Izajasza z powrotem i powiedział: Pan cię uzdrowi. Jakiego chcesz znaku, że naprawdę to zrobi? I Ezechiasz poprosił, aby słońce cofnęło się o sześć kroków.

Cóż, właśnie to mówił o takiej tarczy, że słońce, gdy słońce wracało na niebo, cień przesunął się w górę tarczy. Cóż, może Psalmy od 120 do 134 są tak naprawdę napisane do czytania, śpiewania lub używania o różnych porach dnia. Jest ich więc 15 i masz 15 kroków na tarczy lub coś w tym rodzaju.

A może oznacza to schody i niektórzy myślą, że oznacza to, że zaśpiewaliby jeden, kiedy wchodzili na pierwszy stopień, aby wejść do świątyni, a potem następnym na następnym i 122 na trzecim stopniu itd. Zatem to jest bardzo interesujące zjawisko, że ktoś wpada na pomysł, och, tak to zostało użyte i nagle staje się to naszym zrozumieniem. O, w ten sposób zostały użyte i po prostu dalej stąd wychodzimy, zakładając, że w ten sposób należy je interpretować.

Nie ma dowodów przeciwko temu, ale dowody na to są również raczej mieszane. Tak więc, kiedy czytamy takie stwierdzenia, które dotyczą Psalmów, które zostały użyte w tym celu, naprawdę musimy podejść do tego z dużym przymrużeniem oka i wrócić i przestudiować tekst Psalmu, a następnie przestudiować nawet księgi historyczne, aby widzieć, czy jest na to naprawdę wiele dowodów? A skąd możemy być tego pewni? Pozwolę sobie zasugerować kilka wniosków z tego krótkiego wprowadzenia. Po pierwsze, Psalterz jest wyraźnie uporządkowaną księgą.

Psalmy są pogrupowane według nazwiska autora. Niektóre Psalmy są pogrupowane według tytułów. Są też Psalmy pogrupowane według tego, jakiego imienia Boga się używa.

I tak w pierwszej części Psalterza, w Psalmach od 1 do 41, a następnie od 84 do 150, imię Jahwe pojawia się najczęściej. Nie tylko jest ono używane przez większość czasu, ale w każdym Psalmie Jahwe występuje częściej niż słowo Elohim oznaczające Boga. A w Psalmach od 42 do 83 słowo Bóg jest najczęściej używanym słowem.

Nawiasem mówiąc, kiedy mówię Pan lub Jahwe, jest to słowo, które w waszej angielskiej Biblii jest tłumaczone wszystkimi literami. Zatem nie jest to Pan przez duże L, a potem małą literę ord, ale L i literę ORD pisaną małą literą, która w

rzeczywistości jest imieniem Pana Jahwe. Zatem Psalterz również jest ułożony w ten sposób.

Sekcja Jahwe i sekcja Elohim, standardowe słowo określające Boga na całym starożytnym Bliskim Wschodzie, a następnie kolejna sekcja Jahwe. Są też Psalmi Alleluja. Słowo Alleluja pojawia się dopiero w Psalmie 104.

Występuje w trzech Psalmach: 104, 105 i 106. Następnie pojawia się w 111 do 117. A potem nie pojawia się w 146 do 150.

Wygląda na to, że ktoś zdecydował, że sklejmy razem te Psalmi Alleluja. I nawet stwierdzenie o ponownym zakończeniu modlitw Dawida, syna Jessego, pokazuje nam, że ktoś to zbierał i składał. Oznacza to, że nie jest to przypadkowe.

Pomyślmy o tym, zastosujmy, pozwólcie, że użyję współczesnej analogii. Kiedy dzisiejszy poeta lub autor piszący, powiedzmy eseje, opowiadania, decyduje się opublikować zbiór wierszy, opowiadań czy coś innego, musi zdecydować, w jakiej kolejności będą ułożone wiersze. Czy tak będzie? będzie to zrobione chronologicznie, co byłoby świetne, jeśli masz zamiar napisać rozprawę doktorską, ponieważ wtedy mógłbyś przestudiować rozwój poety i to, jak on myśli o tematach lub ona myśli o rzeczach.

Czy będą pogrupowane tematycznie? Czy będą pogrupowane alfabetycznie według pierwszego słowa? Czy zostaną one pogrupowane według tego, co czuł poeta w dniu, w którym to pisał? A może po prostu wezmą wszystkie 150, pójdą na szczyt schodów, zrzucą je w dół i gdziekolwiek wylądują, tam umieścili je w księdze. Bardzo niewielu ludzi zrobiłoby to ostatnie. Większość ludzi wymyśli jakiś powód, dla którego warto uporządkować książkę.

Czasami będzie to aktualne, jak powiedziałem, lub z innego powodu. Jednak faktyczne umiejscowienie tego wiersza w tym miejscu książki ma jakiś cel. Zatem następuje po tym i poprzedza to.

A ten z kolei następuje po tym, na który patrzymy i poprzedza następny. Książka jako całość ma nawet pewien kształt. Widzieliśmy, że odnosi się to do Psalterza.

A to oznacza, że tak jak czytamy, powiedzmy, zbiór AE Housemana czy Roberta Frosta, chcemy przyjrzeć się wierszom, które Frost umieścił przed i po wierszu, który czytamy. Bo z jakiegoś powodu je połączył. Czasem potrafimy znaleźć przyczynę, czasem nie.

Ale jest jakiś powód. To samo odnosi się do lektury Księgi Psalmów. Myślę, że większość z nas jest przyzwyczajona do czytania Psalterza jako 150 pojedynczych wierszy.

Po prostu wybieramy tę, którą chcemy lub potrzebujemy na dany dzień lub która najbardziej nam się podoba, czytamy ją, a następnie zamykamy książkę i idziemy swoją drogą. O wiele bardziej pomocne byłoby dla nas przeczytanie konkretnego Psalmu. A potem, kiedy o tym myślimy, przeczytajmy Psalm, który jest przed nim i przeczytaj Psalm, który następuje po nim.

I założyć, że w pewnym momencie, może prawie 3000 lat temu, ktoś powiedział: nie, Psalm 3 stanie przed Psalmem 4. A Psalm 4 stanie przed Psalmem 5, ponieważ chcę, aby Psalm 5 pojawił się po Psalmie Psalm 4. Nie chcę tam Psalmu 6. Chcę obok niego Psalm 5. I jak powiedziałem wcześniej, czasami możemy zobaczyć, dlaczego są one ułożone w taki sposób, w jaki są.

Na przykład wszystkie Psalmi, które mówią o Panu Jahwe, lub większość Psalmów, które mówią o Panu Jahwe jako o królu, występują pomiędzy Psalmem 91 a Psalmem 100. Psalm 29 jest od tego wyjątkiem. Jest jeszcze kilka innych wyjątków, ale większość z nich pojawia się w tej małej grupie Psalmów.

Więc ktoś powiedział: tak, to jest temat i zamierzamy go pogrupować tematycznie. I tak naprawdę, gdybyśmy robili to po hebrajsku, zauważylibyście, że jest o wiele więcej powiązań. Nie chodzi tylko o pogląd, że Pan jest królem, ale jest tam około 12 Psalmów, które są bardzo, bardzo ściśle splecione tematycznie z najróżniejszymi słowami, strukturami i rzeczami, w które po prostu nie możemy się zagłębić ze względu na czas, co pokazuje, że ktoś poświęcił wiele czasu na złożenie tego w całość, co sugeruje, że powinniśmy poświęcić wiele uwagi sposobowi, w jaki to czytamy.

I zamiast postrzegać je jako rzeczy, które są po prostu skompilowane lub złożone, abyśmy mogli je czytać jedna po drugiej, myśleć o nich jak o książce i faktycznie ją czytać jak o książce. Pytamy więc, jak ten wiersz ma się do wiersza poprzedzającego lub następującego po nim? Przyznaję, że czasem ciężko to dostrzec, ale czasem jest to bardzo wyraźne. Kolejnym pytaniem, które chcemy sobie zadać, jest to, że biorąc pod uwagę ogólny kształt Psalterza, a więc z tych Psalmów, które są w zasadzie Psalmami modlitwy i prośby oraz z prośbami o pomoc, do Psalmów uwielbienia i dziękczynienia, jak ten Psalm, który czytam, ma się do tego ogólnego kształtu? Co wpływa na tę formę? Czy jest to jeden z psalmów błagalnych? Czy to jeden z Psalmów pochwalnych? Czy jest to psalm błagalny pośród całej masy psalmów pochwalnych? Dlaczego mieliby to tam umieścić? Dlaczego mieliby przerywać jeden rodzaj Psalmu, wrzucając tam pojedynczy wiersz? Tego rodzaju pytania sprawiają, że dokładniej myślimy o tym, co czytamy, zastanawiamy się nad tym i zastanawiamy się.

I jak powiem na koniec, wrócę do tego pod sam koniec czwartego wykładu, poezji nie czyta się szybko. Ma na celu oplątanie naszych umysłów obrazami i pomysłami, danie nam innego sposobu patrzenia na jakiś aspekt rzeczywistości i wpłynięcie na nasze

myśli. Być może nie o to tu właściwie chodzi, ale o samą treść zdań wiersza, czyli na przykład stwierdzenie: Pan jest Królem.

Może zamiast tego powinniśmy spędzić czas na myśleniu o tym, jak ten wiersz zgłębia ideę, że Pan jest Królem. I w jaki sposób może mi to pomóc w oczyszczeniu mojego umysłu z nieprzydatnych sposobów myślenia o Panu jest Królem i zastąpieniu ich biblijnymi sposobami refleksji i medytacji nad tym. Zatem same wiersze zaczynają nie tylko przekazywać nam treści teologiczne czy wskazówki moralne, co, jak sądzę, prawdopodobnie jest powodem, dla którego większość z nas czyta Biblię przez większość czasu. Zamiast tego zaczynają kształtować nasze myślenie.

Paweł mówi o obmyciu lub oczyszczeniu naszych umysłów słowem Bożym. Albo mówi w Liście do Rzymian 12, że nie pozwalamy, aby świat wciskał nas w swoją formę, ale odnawiamy nasze umysły. Jak to zrobić? Cóż, uczymy się myśleć inaczej.

Uczymy się pojmować świat sami i świat oraz naszą w nim rolę, a co za tym idzie i samego Pana, w inny sposób. Myślę także, że my, czytając Psalterz, kiedy czytamy go jako księgę, pamiętamy, pomaga nam to pamiętać, że kształt rzeczy, powiedzmy wszechświata, kształt rzeczy ostatecznie ma charakter odkupieńczy. Psalterz ze swej natury, ze względu na swoją organizację mówi nam, że tysiące lat temu wierzący myśleli już w ten sposób.

Że te wiersze zostały zebrane, aby pokazać nam, co dla Boga oznacza interwencja w imieniu swego ludu. Tak jak interweniuje indywidualnie, interweniuje także zbiorowo w życiu Izraela, w dziele swego królestwa, w budowaniu Kościoła. Przypomina o tym sam kształt Psalterza.

Myślę, że istnieje jeszcze jedna implikacja, która ma związek z tym, co powiedziałem wcześniej na temat rodzajów wierszy, jakie istnieją. Wiersze adresowane do Boga, czyli modlitwy, oraz wiersze, które w zasadzie dotyczą Boga, lub medytacje, refleksje lub wezwania do uwielbienia. Całkowicie słuszne jest, że myślimy o Bogu i naszej relacji z Nim na różne sposoby.

Nawet same wiersze nam to pokazują, ponieważ są różne rodzaje. Czasami nasz sposób myślenia o nim opiera się przede wszystkim na rozmowie z nim. Rozmawiając z nim, zaczynamy myśleć o tej osobie, z którą rozmawiamy, i o naszej relacji z nią, co pomaga nam zobaczyć naszą sytuację w świetle tego, kim ona jest.

To właśnie czynią modlitwy. Inny sposób, jaki odnajdujemy, czyli sposoby myślenia o Bogu, albo wymagają od nas odpowiedzi na Niego w określony sposób, wzywając do uwielbienia, uwielbienia, uległości lub adoracji, albo też poprzez wybranie jakiegoś drobnego aspektu rzeczywistości, np. Bóg komunikuje się z nami. Co na ten temat mówi Psalm 19? Komunikuje się z nami poprzez wszystko, co zostało stworzone.

Komunikuje się z nami poprzez swoje słowo. Zatem sam Psalm 19 wskazuje nam poza siebie. Nie jest to po prostu medytacja nad Słowem Bożym, ale jest to medytacja nad komunikowaniem się Boga ze swoim ludem.

Ponieważ mówi o Bogu przemawiającym przez stworzenie, niebiosach głosi chwałę Boga itd., mówi o uniwersalnej komunikacji Boga ze wszystkimi istotami. Zatem okazuje się, że poeta przyjął podstawową ideę, Bóg się nią komunikuje i, jeśli wybaczycie to słowo, bawi się nią. Powiedział: co to naprawdę oznacza? Pomyślmy o tym.

Nie mam zamiaru czytać Psalmu 19. Możesz przeczytać sam i myślę, że przekonasz się, że to prawda. Aby Psalmi uczyły nas, jak się modlić i jak myśleć.

Zatem, kiedy czytamy tę księgę, czytamy ją jako księgę napisaną dla naszego dobra, napisaną poetycko od Boga dla naszego błogosławieństwa.